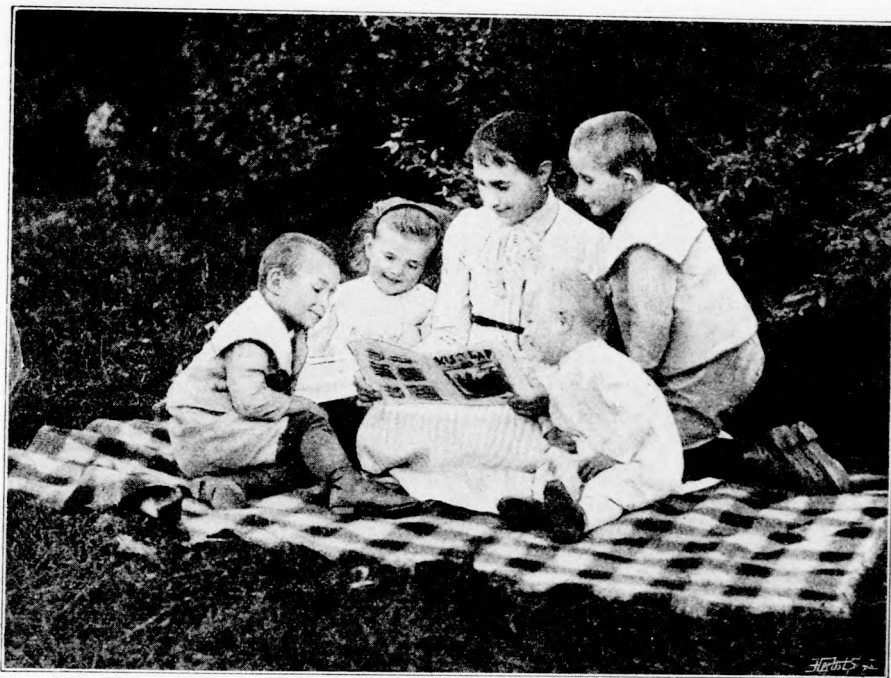

KIS NAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

CSALÁDI KÖR. (Lásd a 382. lapon.)

LX. köt. 24. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fl.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. június 16-án.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1901. július—decemberi folyamára.

— A „Kis Lap“ 61-dik kötetére. —

AFOLYÓ hó végével befejezést nyer a »Kis Lap« most folyó kötete s ezenel megnyitjuk az előfizetést a jövő évnegyeddal meginduló új kötetre, mely a »Kis Lap«-nak immár 61-dik kötete lesz.

Pályafutásának **negyedik évtizedét** kezdi meg a »Kis Lap« a most következő kötetel. Emberöltőnyi idő már az, melyre visszatekinthet, még pedig jogosult önérzettel, mert e hosszú idő alatt az egymást felváltó ifju magyar nemzedékek mindegyike egyre fokozódó lelkesedéssel sorakozott a **Forgó bácsi** zászlaja alá, hogy elmét fejlesztő, szívet nemesítő, kedvet derítő olvasmányt nyerjen a »Kis Lap« minden számából s izlésben fejlődve, igaz magyar érzésben erősödve, büszkén vallja magát e mély gyökeret vert, legrégebb hazai ifjusági folyóirat hívének.

Az immár harmincz esztendeje annyi elismeréssel jutalmazott irányban fog a »Kis Lap« haladni továbbra is. **Forgó bácsi** ép úgy, mint a kiadó-tulajdonos **Athenaeum**-társaság teljes gondnal és áldozatkészséggel készítették elő az új kötet tartalmát is. Érdekes és értékes olvasmányok, művészi rajzok gazdag sorozata várja a közlést s az új kötet méltó folytatása lesz az előzők hosszú sorának. Az első számban

„Ingoványos utakon“

czimmel hosszabb elbeszélés indul meg, rajzok kíséretében s hisszük, hogy a kis olvasók tetszését épp oly mértékben meg fogja nyerni, mint az eddig közölt legjobb

ily nemű művek. Bizonynyal tetszésökkel fog találkozni

„A kincses király“

története is, melyhez szintén több rajz készült, valamint hogy legnagyobb részt művészi rajzok kíséretében jelennek meg minden számban kisebb

mesék és beszélek,

ugyszintén **költemények** és ismertető cikkek. Elme-élesítő **rejtvény** és feladvány is minden számban lesz, minden héten **jutalom-sorsolással** a megfejtők részére, az év végén pedig külön jutalmakkal a legszorgalmasabb és legkitartóbb megfejtőknek; **Forgó bácsi postája** folytonos összeköttetést tart fenn a kis olvasókkal, a „**Jó-szív**“ rovat pedig állandóan nyitva van a jótékony kis adakozóknak; a „**Levelezés**“ egymás közti érintkezéseket teszi lehetővé.

Sorakozzék a magyar gyermek-világ továbbra is teljes számmal a »Kis Lap« zászlaja alá, hol szeretettel fogadja régi és új híveit

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre **2 korona.**

Fél évre **4 „**

Egész évre **8 „**

Az előfizetési pénzek, **korona-értékben** és legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

A GAZDÁTLAN HÁZ TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ESTELEDETT valahára azon a hosszú vasárnapon is, melyen Gyula oly türelmetlenül várta a Flóris visszatérését. A többi fiuk éppen nem örültek, mikor véget ért a játék, séta, szórakozás; csak Gyula sohajtott fel, az óráját nézegetve:

— Valahára! Most már megérkezett az esti vonat . . . Flóris nagyon pontos . . . mindjárt itt lesz. Talán végre mégis rendbe jövök!

A kapuba állt, ott leste. Meg is jött Flóris pontosan, nem maradt ő le soha a vonatról. Gyula mohón futott eléje.

— Megvan? Elhoztad a levelet és a féléltöt?

Flóris a fejét rázta és a zsebébe nyult.

— Nem hoztam semmit. Fogd, vissza adom az ezüst lánczodat . . . nem köll.

Gyulának a keserü csalódásánál majdnem még nagyobb volt az álmélkodása. Hogy a kapzsi Flóris ilyen kincset vissza adjon, az valóságos csoda.

— Mit? Miért? hebegte Gyula. Hát nem voltál ott abban a házban?

— De voltam . . . Hanem köszönöm szépen az ilyen megbízást!.. Tudtad te jól, miért nem kerested magad a kabátodat! Bezzeg arról nem szóltál nekem.

Gyulának eszébe jutottak a rejtelmes, gyanus jelek, a különféle zaj, a vérnyom . . . persze, ezekről nem szólt Flórisnak. Ámbár az is igaz, hogy voltaképen még sem tudott ő semmit. No de hát legalább most már Flóris tud.

— Nem láttam én ott senkit, mondá Gyula nagy igazán. Hát mondd, ki van ott? Rád ijesztett valaki vagy valami?

Flóris sajtáságosan boszus képet mutatott, de nem felelt, csak a vállát vonogatta.

— Beszélj hát, mert különben azt fogom hinni, hogy gyáva pipogya vagy, be sem mertél oda menni!

— Hihetsz, amit akarsz, felelé Flóris. És keresheted a kabátodat magad, ha tesszik. Én ugyan nem megyek oda többé, még ha arany lánczot adnál is.

És Flóris ott hagyta Gyulát a faképnél.

Tehát füstbe ment ez a reménység is! Sőt a Flóris titokzatos viselkedése még fokozta a bajt. Nyilvánvaló, hogy nagyon megijedt ott valamitől vagy valakitől. De miért nem akarja megmondani, kit látott, mit látott? Akárkit, akármit, mindenesetre baj. Mert az üres, elhagyott házban bántatlanul heverhet a kabát és benne a fontos levél; de ha van ott valaki, akkor bizonyosan már a kezébe kapta!..

A remélt megnyugvás helyett így csak nagyobb nyugtalanságban és töprengésben töltötte Gyula az éjszakát. Szinte meg is látszott reggel a sápadt arcán, hogy valami baja van. Panaszkodni azonban nem mert, nem is akart, mert hiszen nem is volt neki semmi testi betegsége. A baján pedig nem segíthet az intézet tudós doktora.

És a nap folyamán még tetőződött a zavara. Atyjától újra érkezett már nem is levél, hanem kurta, parancsoló távirat:

»A postai elismervényt még most sem kaptam meg. Küldd rögtön!«

Most már tenni köll valamit, okvetetlenül. Mert ha nem küldi el a postai elismervényt — pedig hiszem nem küldheti, mikor nincs! — most már a távirat után csak az következhetik, hogy itt terem maga az apa és akkor minden kiderül.

Az elől már nincs is menekülés; tovább titkolni a bajt nem lehet.

Most már csak azon tusakodott, megvárja-e, míg az apja maga jön ide, vagy megírja bűnbánólag a felöltő és a levél szerencsétlen históriáját. Ezt talán nem is lett volna nehéz eldönteni; de Gyula már annyira meg volt riadva és zavarodva, hogy nem bízott többé magában. Amibe csak bele fogott, minden balul sikerült. Szükségét érezte, hogy elmondja valakinek a bajt és tanácsot kérjen.

De ki legyen az?

Itt van a testvér öccse, Zoltán. Nagyon csöndes, nyugodt fiú, az igaz; szinte boszantó, hogy mindig igaza van, mikor valamit mond vagy cselekszik. De ez hagyján! Hanem most keményen tartja magát ahhoz, amit Gyulának felelt, mikor ez azt mondta, hogy szóba sem áll vele többé. »Jól van, hát megvárom, amíg szóba állsz,« szölt nyugodtan és azóta rá sem hederített kedves bátyjára, pedig aligha nem látta, hogy ennek nincs rendben a szénája. No, hát most már Zoltánhoz forduljon és szégyenszemre megvallja neki, milyen hinárban eviczkel?

Nem, akkor még inkább Ilonkának. Igaz, hogy Ilonkának multkor azt mondta, hogy a levél dolga rendben van; tehát kénytelen lesz megvallani, hogy nem mondott igazat. De Ilonka olyan kedves jó leányka, hogy ezt hamar és könnyen elintézheti vele, aztán majd tanakodhatnak, hogy mit lehetne tenni? Eltökélte hát, hogy Ilonkát keresi föl. Megnézte az óráját.

— Éppen jó. Most találkozhatom vele.

A leánynevelő intézet növendékei minden nap délután sétáltak egy bizonyos órában. Gyula és Zoltán gyakran fölhasz-

nálták ezt, hogy Ilonkával beszélgessenek s a leányokat kísérő nevelőnő készséggel megengedte, hogy a testvérek külön sétálva bizalmasan csevegessenek. A fiúk rendszeren a kapuig elkisérték Ilonkát s még ott is beszélgettek, mikor a többi leányok már betértek a házba.

A leány-sereg már haza térőben volt, midőn Gyula elérte és jóformán a kapuban Ilonkához csatlakozott. A leányka nagyon megörült.

— Ma szerencsém van, mondá. Az imént Zoltánt is láttam. De nem beszélhettem vele, mert egy urral sétált. Azt hiszem, egyik tanárotok.

— Igen, az osztálytanárunk szokta magával vinni sétára. Amilyen unalmas ficzkó, hát inkább a tanárral ögyeleg, hogysem a pajtásaihoz sietne.

— No, tudod, én mégis azt hiszem, hogy az nagy tisztesség Zoltánra nézve, ha a tanár magával viszi sétára. Ez bizony kitüntetés, hát azt már csak nem mondhatja, hogy nem megy vele. Ebből azt látom, hogy a tanárok nagyon szeretik.

— Jól van no, bánom is én, hát szeres-sék! Van nekem ennél nagyobb bajom.

Ilonka figyelmessé lett testvére sápadt, dult arczára.

— Mi a bajod? Beteg vagy?

— Még nem, de bele is betegszem, ha egyhamar ki nem gázolok. Se éjjelem, se nappalom, tanulni sem tudok, az iskolában folyvást rossz osztályzatot kapok, most pedig már nyakamon a veszedelem. Most már tennem köll valamit és azt szeretném, ha jó tanácsot adhatnál.

— Hogyne! Csak tudjak segíteni, kész örömet megteszek mindent, felelt a leányka

... SZAPORÁN ELKARIKÁZTAK. (Lásd a 376. lapon.)

élénken. De hát legelőször is tudnom kell, mi a baj?

Akadozva, röstelkedve, de valahogyan mégis elmondta Gyula a levél történetét. Mikor a végére ért, Ilonka fölkiáltott:

— Oh, Gyula! Hiszen multkor azt mondtad és én meg is irtam haza, hogy a levél dolga rendben van!

— Persze hogy azt mondtam. Elég rosszul tettem. De akkor még azt hittem, hogy majd csak kigázolok valamiképp ebből a hinárból. Csakhogy azóta akármit próbáltam, mindig csak rosszabbra vált a dolog. Most már nem tudom, mit csináljak. Ha tudsz valamit... szólj!

Ilonka megdöbbenve és megzavarodva felel:

— Istenem! Én... én... hogy tudhassak én itt valamit? Nem látok más lehetőséget, mint azt, hogy megírod apácskának őszintén, mi történt.

Gyula mogorván hallgatott egy kis ideig, aztán kelleetlenül mondá:

— Annyit magam is tudtam... de édes apánk nagyon meg fog haragudni és a levél mégsem lesz meg.

A leányka szomorúan vonogatta a vállait.

— Igaz, de már azon nem lehet segíteni. Nem hiszem, hogy valaki módját találhatná.

Nem töprengettek tovább, mert az utcza sarkán épp ekkor fordult be Zoltán és megpillantva testvéreit, vigan integetett és szaladt feléjük.

— Nagyon jó hírt tudok, Iluska! mondá. Szaladtam, hogy még utól érjelek.

Akármiféle jó hírt tudhatott Zoltán, de olyat nem, amely a Gyula bajára vonatkozhatott volna; Gyulát és Ilonkát pedig

egyéb most nem érdekelte. Meglehetősen hidegen kérdezték tehát:

— Ugyan micsoda nagy dolgot tudsz, no?

— A tanár urral sétáltam és megsugta nekem, amit a többi fiúk csak este fognak megtudni, hogy holnap szabad napunk lesz. Az igazgató ur a neve napját tartja, dél előtt meggratuláljuk, aztán nagy lakoma lesz, délután pedig játék és mulatság.

Gyula csöppet sem lelkesedett. Van is most neki játékokra kedve! De Ilonka is nagyon egykedvűen fogadta a hírt.

— Az nagyon jó lesz azoknak, akik mulatni fognak, mondá.

— Természetesen, jegyzé meg Zoltán. Én mindjárt arra gondoltam, hogy talán te is kérhetnél holnap délután néhány órai szabadságot, mi ketten hozzád mennénk s így együtt volnánk egész délután.

Igazi testvéri szeretet szölt ebből az indítványból, de visszhangra nem igen talált. Most már figyelmessé lett Zoltán.

— Nektek valami bajotok van, mondá. Mi történt?

Egyikök sem felelt mindjárt. Végre Ilonka kissé habozva mondá:

— Hát igen... van. De nem mondhatom meg...

— Mondd meg, bánom is én, szölt Gyula mogorván. Most már ugy is meg fogja tudni. Akár ma tudja meg, akár holnap, az már mindegy.

Ilonka tehát elmondta a Gyula felöltözésének és a levélnek, valamint atyjok ismételt sürgetéseinek és parancsainak a történetét. Most már Zoltánnak is elmúlt a víg kedve. Szerette ő igazán és őszintén a testvérbátyját, bár ez sokszor, így az utóbbi napokban is, éppen nem testvéri módon viselkedett. Az ilyen apró neheztelést azon-

ban Zoltán rögtön elfelejtette, mihelyt azt látta, hogy komoly baj van. Mikor mindent megtudott, ugyancsak vakarta a füle tövét.

— Hm! Ez már csakugyan baj, mondá. Apácskának talán nagy kellemetlensége lesz a levél miatt... nagyon fog haragudni.

— No, ennyi bölcsesség mi tőlünk is kitelik, jegyzé meg Gyula boszusan. Az ugyan sokat segít rajtam!

Ilonka pedig hozzá tette:

— Én nem is tudom elképzelni, hogyan lehetne a bajon segíteni. Hiába töröm a fejemet...

De nem is törhette tovább, mert a házból csöngetés hallatszott.

— Most már be kell mennem, szólta a lányka. Kezdődnek a délutáni gyakorlatok. Isten veletek... Értessitetek, ha valami történik ebben a szerencsétlen dologban!

Ilonka befordult a kapuba és eltűnt. A két fiu egy ideig szótlánul állt ott. Végre Zoltán szólalt meg:

— Gonosz história, annyi bizonyos. De hát mégis csak próbálni kellene valamit.

Gyulát már nagyon megtörte a sok baj, hát inkább sohajtva felelé:

— Mintha én már nem próbáltam volna! Azt hiszed, te majd inkább kitalálsz valamit?

— Nem tudom... De valami már is kavarog a fejemben. Majd még jól meggondolom. Hanem jó volna, ha egészen apróra ismerném a dolgot. Ilonka csak úgy nagyjából mondta el. Hát mialatt haza sétálunk az intézetbe, beszéld el részletesen, hogy volt, mint volt?

Gyula megtette. Szinte jól esett neki, hogy elmondhatja, mert lám, ez a csöndes, komoly Zoltán, a kinek kevés hasznát lehet a zajos játékoknál venni, feszült érdeklő-

déssel hallgatja és nem mutat nagyon kétségbeesett képet. Mintha bizna benne, hogy kifundál valamit.

Egyelőre azonban nem szólt Zoltán semmit. Az intézetbe érve, félre vonult. Lefekvés előtt így szólt Gyulához:

— Mielőtt megírnád atyánknak a levél elvesztését, még kísérletet köll tennünk, hogy megkerítsük a levelet.

— Hogyan? Hiszen az nem lehetséges!

— Dehogyan nem. Ha mindjárt szóltál volna, már talán túl volnál minden bajon. Elmegyünk abba a gazdátlan üres házba és átkutatjuk. Ha csakugyan üresen áll, akkor most is ott van a kabátod és benne a levél.

— Oh! De hogy juthatnánk oda?

— Nagyon könnyen. Holnap délután szabad időnk lesz. Engedélyt kérünk nagyobb kirándulásra. Van bicziklink mind a kettőnknek. Az az állomás nincs messzebb egy jó órányinál bicziklin. Kényelmesen megjárhatjuk.

Gyula alig talált szavakat álmélkodó örömeiben.

— Ez nagyszerű gondolat! kiáltott fel aztán. Zolti, te... te... igazán különb vagy... és én igaztalan voltam hozzád...

A következő pillanatban ismét elkomorodott.

— Nagyon jó terv... de... én nem igen kapok engedelmet...!

Igen, mert Gyula már a rossz diákok sorába került és maga is jól tudta azt. Zoltán azonban nyugodtan szólt:

— Bizd csak rám. Megkapom én az engedelmet mind a kettőnk számára.

Meg is kapta. Másnap mindjárt reggel tudatta Gyulával, hogy az igazgató megadta számukra az engedélyt. Nem is törőd-

tek aztán ők ketten az iskolai ünnepélyvel, alig várták, hogy az ebéd végére érjenek. A csemegét már meg sem ették, hanem zsebre dugták, észrevétlenül elosontak az asztaltól, fölkaptak biciklijökre és szaporán elkarikáztak. (Lásd a képet a 373. lapon.)

Gyorsan haladtak s e közben nem igen beszélgethettek; Gyula bőven ráért, hogy gondolkozzék, ami megint csak oda vezette, hogy aggódni kezdett. Nem is titkolt most már semmit Zoltán előtt. Az keltett pedig aggodalmat benne, hogy eszébe jutott, mennyire megriadva tért Flóris a gazdátlan

GONDOS KIS GAZDASSZONY. (Lásd a 383. lapon.)

házból vissza; nem valami veszedelembefutnak-e bele?

Zoltán nyugodtan felelé:

— Az nem sokat nyom a latban, hogy Flóris pajtás megijedt. Nem éppen nagy

vitéznek ismerjük. De már akárhogy van, akármilyen van ott: kikutatjuk. Végre is tudnunk kell már annak a gazdátlan háznak a titkát. Meg is fogjuk tudni.

(Folytatása következik.)

A PITYERGŐ KROKODILUSOK.

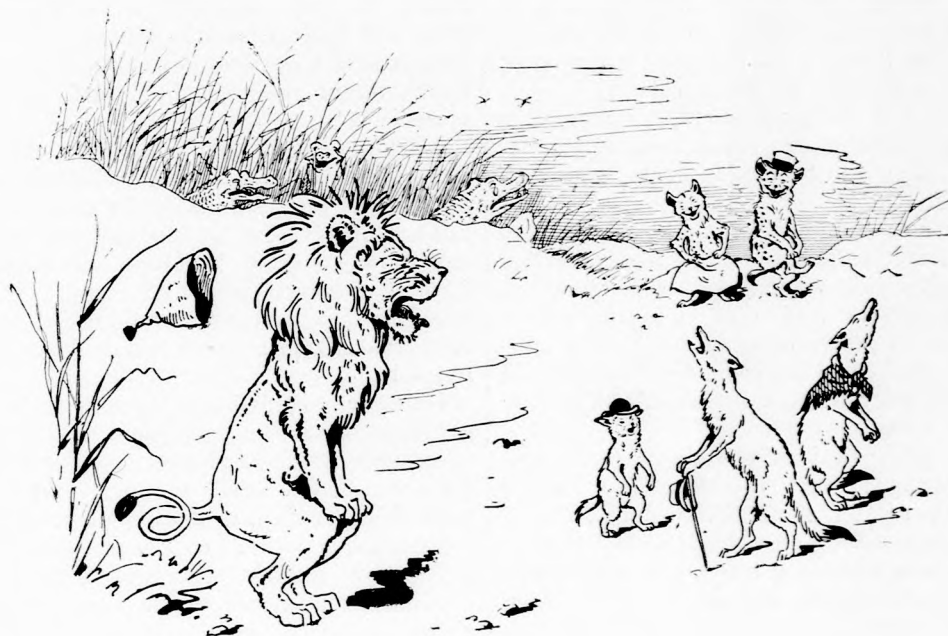
— Tréfás állatmese. —

(Képekkel a 377., 380. és 381. lapokon.)

- JAJ, jaj, oh jaj! Borzasztó!
 — Jajajaj! Rettenetes!
 — Borzasztó és rettenetes! Mi lesz belőlünk!
 — Jaj, ki tudja! Oh mi boldogtalanok!

Messzire elhallatszott a siralom és jajgatás, mely a víz partján illetéknépen hangzott. Egyik keservesebben zokogott a másikkal s a könyeik árja patakban zuhogott a folyóba, melyet már-már erősen duzzasztani kezdett.

Mind egy szálíg krokodilusok valának pedig ők, akik ilyen nagy bubánatba merültek el ott a folyó-parti pocsolyában. Hiába

... BÖMBÖLNI KEZDETT. (Lásd a 378. lapon.)

sütött a nap ragyogó fényesen, nem tudta őket megvigasztalni; csak sirtak, zokogtak tovább, saját magukon is, egymáson is.

De már ugyan hogy is ne bánkódtak és keseregtek volna! Annyi bajt, szomorúságot hoz minden nap mindenkire! És amint elpanaszolták egymásnak a bajukat, csak még mélységesebb keserűség fogta el őket.

— Oh jaj! Képzeljétek! Ma még nem is reggeliztem! Pedig a legremekebb kövér

juhocska legelészett az orrom előtt. De nem bírtam mozdulni... a tegnapi vacsorától még most is olyan vagyok, mint a fel-fujt duda... és e miatt ma böjtölni vagyok kénytelen!

— Szörnyűség, rettentőség! Én meg ott pihengettem a bokor tövében, hát egy időjós béka mit beszélt! Azt mondja, hogy eső lesz, ma, vagy holnap, vagy később, de hogy lesz, az bizonyos. Akkor pedig

nem fogunk a napon sütkérezhetni. Az borzasztó lesz!

Már erre aztán mind ahányan oly szívzaggató jajgatásra gyújtottak rá, hogy a szomszédban tanyázó sakálóknak megrendült bele a szivők és esupa merő nagy részvéből olyan fájdalmasan vonítottak, hogy a kő is meglágyult volna tőle. Annál inkább az érzékeny hiénák, akik szintén iziben hozzá láttak a kesergő üvöltéshez. Erre aztán oroszlán ur is fölriadt ebéd utáni szunyókálásából és bömbölni kezdett. (Lásd a képet a 377. lapon.) ahogy csak kifért a torkán. Az pedig valami!

Volt hát ott a víz partján és környékén akkora sirás és könnyeknek záporban hullatása, hogy szinte esoda, hogy bele nem haltak.

De nem haltak bele, inkább minden nap újra kezdték. Minden reggel akadt minden krokodilusnak valami oka a pityergésre, aztán mindig újra nőtt és nőttön nőtt a siralom és részvéttel osztozott benne minden szomszéd. Arra pedig nem nyílt semmi kilátás, hogy a nagy buslakodás valamikor véget érhesen.

Ez pedig baj és veszedelem volt, még pedig nagy! Mert a patakokban zuhogó könnyek árfától mindinkább dagadozott a folyó, már-már kiöntéssel fenyegetett. Eleinte senki sem ügyelt rá nagyon. A víz partján halászgató gólyák és gémek észre vették ugyan, hogy a víz erősen árad; de nem sokat törődtek vele. Nekik bizony mindegy, ők csak odáig gázolnak, ameddig sekély a víz. És akár bokáig, akár térdig gázolnak, a cipőjükbe nem foly a víz bele.

Igen ám, könnyű volt nekik, de odább lent a folyó mentén, a hol az alligátorok és a vízi-lovak éltek, ott másoknak nagy baj zudult a nyakára.

A mint a folyó mindinkább áradt és a sodra veszedelmesen növekedett, a nyugalom kedvelő komoly alligátorokat komoly aggodalom lepte meg. Mikor legédesebben szunyókáltak a víz fenekén, egyszerre csak meg-megragadta őket az ár és sodorta magával. Alig birtak megkapaszkodni a

homokban. No, az pedig már csak boszantó dolog, ha valaki a kedves pihenő helyén nyugszik le és mire fölrezen, tiz mért-földnyire van hazulról! Az alligátor mamák örökös rettevésben éltek, hogy a szeleburdi fiatalokat elsodorja a víz egészen a tengerbe, holott a sós víz nagyon ártalmas az ő zsenge egészségöknek.

Még komolyabban aggódtak a méltóságos vízi-lovak. Nekik a parton, szárazföldön is volt tanyájok és a víz már előntéssel fenyegette a hajlékukat. Szerencsétlen árvizkárosultak lesznek mindnyájan, hajléktalanul maradnak! Ez már gonosz veszedelem!

Várták, várták, hogy majd csak elmulik a baj; de nem hogy mult volna, inkább még növekedett. Az okát pedig nem birták kifundálni. Hiszen hetek óta nem esett egy árva csöpp eső! Hát mitől dagad a folyó ilyen ijesztő módon?!

— Gyülést kell tartanunk, hogy megvitassuk, miképen védekezzünk a veszedelem ellen.

Gyönyörű holdvilágos éjjelen egybe is gyülekeztek a nagy tanácskozára. Az alligátorok lassacskán fölemelkedtek a fenékről a víz színére, a hol mint nagy fatuskók nyultak el. Lassan, méltóságosan, nagyokat locsanva jöttek a vízi-lovak és végre együtt volt a nagy tekintélyű gyülekezet.

Minekutána együtt voltak, megkezdődött a tanácskozás. De nem szeleburdi hirtelenedéssel ám, mert az alligátorok és vízi-lovak az alapos megfontolást szeretik. Tehát azon kezdték, hogy legelőször is egy álló óráig mélyen gondolkoztak és nem szóltak semmit. Az első óra leteltével az elnök, a legvénebb alligátor, fölnyitotta a félszemét és így szólt:

— No hát mit gondoltok, mit köllene tennünk?

Erre ismét behunyta azt a félszemét is és nyugodtan várta kérdésére a feleletet. Nehéz kérdés volt, jól meg köllött fontolni, ki mit mondjon reá. Tehát mély csöndben gondolkoztak. A második óra vége felé nagy érdeklődéssel kezdtek figyelni, mert a leg-

öregebb viziló fölnyitotta a száját. Mindenki leste, minő böles tanács kerül ki az öregtől; de sajna, hiába reménykedtek, mert az öreg viziló egy kukkot sem szólt, csak nagyot ásított.

A gyülekezet tehát újra mély gondolkozásba merült, mely ismét egy álló óráig tartott. Ekkor egy fiatal alligátor kinyitotta nem csak a felszemét, hanem mind a kettőt, sőt még a száját is és merész elszántsággal mondá:

— En ammondó vagyok, hogy legelőször is azt köllene tudnunk, honnan jön ez a sok viz ilyen száraz időben? Ha rám bízzák, kikutatom.

Soha még alligátor ilyen óriási hosszúságu szónoklatot nem mondott, sem pedig ilyen vakmerő indítványt nem tett. Természetes, hogy ezt alaposan meg köll fontolni, sőt az sem fog ártani, ha alusznak rá egy jó sort. Az alligátorok tehát iziben le is ereszkedtek a víz fenekére, magukra hagyván a vízi lovakat, amit ezek hamarjában nem vettek észre, mert, mi tagadás, a nagy csöndességben kissé elszenderedtek. Mikor aztán egyikök mégis fölébredt és látta, hogy az alligátorok már eltávoztak, így okoskodott:

— Ugy látszik, már vége a gyűlésnek. Ejnye nó, nem is tudom, mit végeztünk? Kissé elbóbiskoltam... Jobb lesz, ha el nem árurom.

Szép csöndesen elosont. De a többi vizilovak is, amint rendre fölrezzentek, éppen úgy okoskodtak és cselekedtek. Hát a merész vállalkozó fiatal alligátor egyszerre csak azon vette magát észre, hogy egymaga van a gyűlés helyén.

— Hm! Most már nem tudom, elfogadták-e az indítványomat vagy sem? Ellene senki nem szólt, az bizonyos. Az pedig ősrégi regula, hogy aki hallgat, az beleegyezik. Tehát a böles gyülekezet elfogadta az indítványomat és így most már indulnom kell, hogy kikutassam a veszedelmünk okát.

Nyomban meg is indult és ment, mendegélt napokig, — azaz hogy biz' ő nem mendegélt, hanem uszott, még pedig föl-

felé, így hát csak lassan jutott odább. Végre is eljutott azonban a krokodilusok pityergő helyére. Már messziről hallotta a keserves sirást-zokogást és látta, mint zuhog a köny-ár a folyóba, mely innen kezdve dagadt meg oly félelmetesen. Még közelebb uszott és most már jól látta, honnan származik az árviz-veszedelem.

A mint kémlelődött, megpillantott egy fiatal krokodilust, mely ott lappangott a parti nádasban. Szegről-végről atyafiak levén, a fiatal alligátor oda sietett a krokodilushoz, de még meg sem szólithatta, midőn ez suttogva kérte:

— Pszt! Csöndesen! El ne áruj!

— Mit? Miért? Mi a baj?

— Az volna baj, ha észre vennék, hogy ide bujtam. Vissza köllene mennem és tovább sirnom, pedig már nagyon bele fáradtam.

— És ugyan miért sirtok oly keservesen?

— Tudom is én! Ha mindenki sir, nekem is sirnom köll.

— Valami nagy szerencsétlenség történt?

— Nem igen hallottam híret.

Addig-addig, hogy a fortélyos atyafi egészen kivallatta a fiatal krokodilust. Ekkor aztán így szólt:

— Nevetséges, a mit miveltek. Igazán bolondság. Apró baja mindenkinek esik, de ha esze van, inkább nevet rajta, akkor hamar elfelejti. Tudod mit? Adok egy jó tanácsot.

— Mi volna az?

— Térj vissza a kompániádhoz, de ne sirj többé, hanem neved. Meglásd, az sokkal mulatságosabb és még akkor sem esik rosszul, ha már bele fáradtunk.

— Igen ám, de min nevedek?

— Azon, hogy a többiek pityeregnek, mikor semmi okuk reá.

— Ez jó tréfa lesz. Megpróbálom.

Mindjárt föl is kerekedett, az alligátor pedig a bozótból leste, ura lesz-e a szavának. Nem csalódott fiatal atyjafiában.

A siheder krokodilus nevetgélve toppant a kesergők közé, akik ámulva-bámulva néz-

... CSAK NEVETETT TOVÁBB. (Lásd a 381. lapon.)

ték és még keservesebb zokogásra fakadtak. De ő csak nevetett tovább (Lásd a képet a 380. lapon.), mert most már maga is valóban mulatságcsnak találta a dolgot.

— Jaj te boldogtalan! szólt hozzá egy öreg krokodilus. Hát te még nevetni is tudsz?

— Miért ne, mikor nincs semmi bajom? felelé a fiatal krokodilus bátran.

— De mikor mindenki busul! szólt egy másik. Hát nem esik meg rajtok a szived?

— Van eszemben! Nekik sincs több bajuk, mint nekem. Hát ha mégis pityeregnek, ezen még inkább nevetek.

A két öreg ugy meghökkent, hogy sirni is elfelejtett. Végre egyikök újra szólt:

— Hihetetlen vakmerőség! Ki biztatott föl rá, gyerek?

... NEVETTEK.

— Egy bölcs atyánkfia, a ki megoktatott, hogy még a tenger is kiáradna a könnyápor-tól, ha mindenki pityeregne, mihelyt holmi kis baj éri. Sokkal jobb, ha azt mondja: »Katona-dolog!«, vigan odább megy dolgára s örül, ha jól jut része.

— Ejnye no, ennek a gyerekek talán igaza van. Próbáljuk meg.

A kik közel voltak, mindjárt meg is próbálták. Egyik is, másik is úgy találta, hogy neki nincs igazán semmi baja. Pityeregjen, a kinek van.

Ragadós a példa, a rossz is, a jó is. Egyre kevesebb volt a pityergő, egyre többen nevettek. Még be sem esteledett, már elapadt a könnypatak, a krokodilusok nem sirtak,

a sakálok nem üvöltöttek, az oroszán nem bömbölt, hanem vígan és elégedetten sütkéreztek mindnyájan a jó meleg napon.

A fiatal alligátor elégedetten uszott haza és újabb gyűlést hívott össze, melyen beszámolt viselt dolgairól. Megdicsérték, amint illett s azóta békében élnek, mert a víz nem árad többé, csak mikor eső esik.

CSALÁDI KÖR.

(Képpel a ezimlapon.)

*Leteritre a nagykendő
Arnyas bokor hűs tövében,
Rajta boldog kis társaság
Mulat: esőndben figyel szépen.*

*Itt a »Kis Lap«! Ez maga is
Már örömet fakasztana:
Hát még hogy, ki felolvassa,
Nem más, mint az édes mama!*

*Tőle balra, ráismertek?
Az Pisti, a legnagyobbik,
Balra meg a kedves Lenke,
Aki úgy elmosolyodik.*

*Lenke mellett Gabi guggol
S lesi a szép mese végét;
Szembőzt a kis Sanyikának
Láthatni a buksi képét.*

*Nincs a képen, de közel van
Még valaki: a jó apus,
Aki szabad óráiban
Műkedvelő — fotografus.*

*Fölállítván gépecskéjét,
Kedvesire rászögezte
S a boldog kis társaságot
Nekünk im lefényképezte.*

AZ ENGEDETLEN LABDA.

— Apróka példázat. —

A kis gazdája volt a szép új labdának. Szerették is egymást és sokat játszottak együtt.

Ez azonban nem tartott sokáig. A kis fiu folyvást szerette ugyan a labdát, ját-

szott is vele: de a labda már csak kénytelen-kelletlen türtte.

— Milyen unalmas élet! gondoló. A kis gazdám oda áll a ház elé és huszszor, harminczszor, de bizony ötvenszer is neki dob a falnak. Vagy átjön a szomszédból az a másik kis fiu, aztán egymásnak dobálnak. Nem hiába nevetett az a madár rajtam.

Mert azóta dohogott ilyenképen, amióta egyszer kis gazdája jó magasra dobta föl. A magasban épp mellette röpült egy madárka.

— Lám, nekem szárnyam sincs, mégis röpülök, szólt a labda büszkén.

— Az ám, de meddig! felelt a madárka nevetve. Oda kell röpülnöd, ahová dobnak, én pedig röpülök, ahová akarok, szerte az egész vidéken.

Ettől fogva lázongott a labda.

— Persze! Persze! Nem mehetek, ahová akarok, csak ahová a gazdám küld. Keserű sors!

Egyszerre csak gondolt valamit.

— Nem engedelmekedem többé a kis gazdámnak, hanem röpülök, amerre és a meddig nekem tetszik.

És amint kis gazdája ismét magasra dobta, nem röpült oda, ahová a kis fiu célzott, hanem oldalvást lebbent, túl a kerítésen.

— Így ni! Most szétnézek a világban. Meg sem állok az erdőig.

Igen, csakhogy nem bírta tovább, már is zuhant lefelé és csakhamar belepottyant az út melletti vizes árokba. Eleinte elmerült, de aztán fölvetette a víz, félig kiemelkedett belőle. De hajh! ez talán még keservesebb volt rá nézve. Láttá a szép világot, de neki ott köllött maradnia a pocsolyában.

Bezzeg sirt most már és jajgatott.

— Végem van, végem van, nyomorultan pusztulok el! A víz lassanként szétáztat, elrothadok csufosan! Pedig milyen vígan élhettem volna tovább kis gazdámval! Oh, oh! miért is hittem, hogy röpülni tudok, mikor csak a kis gazdám ereje ló-

ditott! S miért nem értem be vele! Most halállal lakolok!

Biz úgy látszott, hogy az lesz a vége. De mégsem az lett. A kis fiu, épp mert nagyon szerette labdáját, nem hagyta ám könnyen annyiban; kereste, addig-addig, hogy rátalált, kihalásztta a pocsolyából, megtisztította, megtörölte, haza vitte.

Nem engedetlenkedett a labda többé, hanem hűségesen szolgálta kis gazdáját és nem hitt el magáról olyan tulajdonságot, amely nem volt meg benne.

GONDOS KIS GAZDASSZONY.

(Képpel a 376. lapon.)

*Korán kel a nyári nap,
De bárhogy siessen,
Korábban mint Zsuzsika
Nem kel föl egyszer sem.*

*Taj de talán nincsen is
Gondja néki annyi:
Éhes apróságoknak
Enni-inni adni.*

*Legelsők a boczikák:
Jó tejcskét kapnak.
Szépen nőnek s egykor majd
Ők is tejet adnak.*

*Tapsifüles nyuszikák
Ugrálnak elébe.
»Jól van, látlak! Mindjárt lesz
Saláta-levéke«.*

*Kint tyúk, kacska, liba csap
Türelmetlen lármát,
»Várjatok sort! Kaptok majd
Köcér buzát, árpát!«*

*Mikor már mind jól lakott
S csak ő maga éhes,
Akkor megy megérdemelt
Jó reggelijéhez.*

REJTETT NÉV.

— Oszlop-rejtvény. —

A	A	A	A	A	= a fák egy neve;
A	A	A	Á	É	= íráshoz szükséges;
E	E	I	I	I	= csemege sütemény;
O	O	O	O	B	= a hideg ellentéte;
CZ	F	G	GY	H	= dunántuli megye;
K	K	L	L	L	= a lakás egy része;
M	M	N	NY	NY	= kolostor lakója;
P	R	R	S	S	= egyik érzékünk;
T	T	T	T	Z	= minden házon van.

Ha e betűkből mindenik sorba a jelzett értelmű szót állítjátok össze, akkor a vastagabb koczkákba eső betűkből egy magyar város neve derül ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Roszcsont Ferke kalandjai vízen és szárazon.”

Elmeséli **Ida néni**. Számos képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára” című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 22-dik számában közölt talalós kérdéscsk megfejtése:

Volga, Déva (Léva), Kanna, Opál, Rákos, Pincze.

Helyesen fejtették meg: Hollós László, Vidonyi Annuska és Ilonka, Jurenák Gizzi, Mäder Hedvig és Emma, Kovács Mariska, Berger Miklós és Tivadar, Véghelyi Lajoska, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Schwartz Margit, Mérey Dalma, Kilezer Gyula, ifj. Zákó Milán, Gyárfás Laczi, Temesváry Leczika, Kiss Mariska, Herzog Dóra és Vilma, Szigethy Margit, Nelli és Tibor, Poór Erna, Szilágyi Gabriella és Jenő, Szakáll Paula, Weisz Frida és Andor, Krasznay Ilonka, Bűben Aladár, Trautwein Mária, Kerekes György, Fellegi Vilmos, Trebitsch Károly, Kohn Sándor, Hatschek Adrienne

(részben). Bayer Anti, Meisels Laczi, Somogyi Jolán és Jenő, Szántó Olga és Ernő, Csongrádi Ilona és Attila, Kazy Péter, Kövesi Jenő, Kuhinka Béla, Medveczky Gyurika és Sándorka, Jákó Margitka, Fischer Károly, Ricska Laczika, Naschitz Gyuri, Kelen László, Schack Anna és Ella, Richter Ilonka, Fischer Irén és ? (A másik nevet nem közölhetem, mert, amennyire kibetűzhettem, valami becézésvé, amelynek csak szűk családi körben van helye. Tehát jövőre B. az igazi nevét írja alá, még pedig — olvashatóan! F. b.), Veress Gizi és Józsi, Purgly Alice, Grubits Tivike, Agfalvi Endre, Materny Rózsika és Margit, Winkler Tibor, Jörg Mariska, Pap Lilike, Schönstein Mariska, Benkő Márta és Iván, Dávid Kálmán, Ybl Ida és Márta, báró Jeszenszky Miklós, Zettl Oszkár, Kiss Margitka, Háty Irén és Juliska, Szabó Miklós, Mettner testvérek, Grósz Aranka, Izabella és Aurél, Ponger József, Kalmár Nellike és Ilonka, Hirsch Emma, Váradi József és Béla, Ranschburg Béla, Kiss Elek, Márkus Böske, Istvánffy Miklós, Dobi Andor, Luczenbacher János, Schönplüg Magda. Imre Lajos.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertesek lettek *Szigethy Margit, Nellike és Tibor, Zala-Egerszegen*, kiknek a jutalom-könyvet (*Regék a görög hajdankorból*, gyermekek számára elmeséli *Szidi néni*, számos képpel, diszes angol vászon-kötésben, a *Forgó bácsi könyvtára* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *KIS LAP* LX. köt. 21-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Medveczky Gyurika és Sándorka, Somogyi Jolán és Jenő, Komlós Magda (kinek az írása? F. b.), Richter Ilonka, Dávid Kálmán, Csongrádi Ilona és Attila.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Komlós György. Ebben a rovatban is, a *Forgó bácsi 10 parancsolatjában* is, többször megírtam, hogy a *Forgó bácsinak* szánt leveleket *»Forgó bácsinak«* vagy *»A Kis Lap szerkesztőségének«* kell címezni, mert *Forgó bácsi* az ő kis olvasói számára csak: *Forgó bácsi*, más nevet és címet nem enged meg. De zavarok is támadnak a másféle címzésből s ez történt e te egyik leveleddel is, melyet május elején írtál, szabály-ellenesen címeztél és így az csak most jutott helyére. A benne foglalt megfejtések persze már rég idejüket multák. A versecske, melyet azóta másodszer is megkaptam, nem közölhető. — **Csongrádi Ilona és Attila.** Ti sem olvassátok figyelmesen ezt a rovatot. Különbén épp az utóbbi számokból megtanultatok volna, hogy a pótló-rejtvényben a feladott szónak is önálló értelemmel köll birniok s ezekből alkotandók új, ismét önálló értelmű szók.

Tehát *özsa, gló, bolya* s efféle szótöredékek nem használhatók. — **Ötvös Aranka és Bella.** El fog tartani ennek a hónapnak, vagyis tehát a most folyó kötetnek végéig. Hogy az új kötetben következőnek mi lesz a címe, azt épp a mai számban már olvashatjátok; kíváncsi kérdéseitekre azonban nem válaszolhatok, mert hogyan árulhatnám el már előre egy hosszú elbeszélés menetét, mikor még meg sem kezdődött? Annyit mégis megszughatok, hogy fiuk, leányok vegyes társaságában leánynak fog a főszerep jutni. Tehát diák bátyákkal szemben nektek van igazatok: gondom van rá, hogy ilyen tekintetben is meg legyen a kellő változatosság. — **Kuffler Lajos.** Szeretetről tanuskodó kérdésed, hívasod jól esett. Amit egyik-másik üzenetből kiolvastál, azt, sajnos, jól olvastad ki. No de nyugtalanságra semmi ok. Szívből öllek! — **Pap Lilike.** El fog tartani ennek a kötetnek az utolsó számáig. A rejtvényeket olvasóim nagy többségének az erejéhez köll szabnom. Ami egyik-másiknak könnyű, az sok másnak nehéz. — **Nicolini Eugénie.** Örömmel vettem tudomásul szándékokodat, mely erős törekvésekről tanuskodik. Elvárom majd — persze annak idején — egy igazi diák, azaz latin levélkédet. — **Vermes Mariska.** Az a *»Czicza-história«* annyiban hasonlít ugyan a vershez, hogy rövid sorokba van szedve; de biz' azért még nem vers. Mert a versnek két lényeges kelléke van: 1. elmondásra érdemes tartalom és 2. a verstan szabályainak megfelelő szabatos forma. A te versecskéed egyiket sem bírja, a mi egyébiránt csöppet sem baj, mert nem szükséges, hogy mindenki tudjon verset írni. Többet ér, ha valaki jó verseket olvas, mint ha rosszakat ír. Tehát azt tanácsolom: egyelőre ne fabrikálj verseket, hanem olvasd a jeles magyar költők műveit, tanuld meg a verstant és majd idővel, ha csakugyan van rá való tehetséged, irhatsz jó verset is. — **Szmrecsányi Miczi.** Valóban kedves emlékeim egyike az a régi kis esemény, hogy a nagy költő a házukban pihent meg. De különben láttam én őt máskor és többször is. — **Imre Lajos.** Neked is eszedbe juthatott ugyan, de előttem már réges régen mások is oly sokszor megcsinálták már azt az *»Ernő«* betűrejtvényt, hogy már mindenki ösmeri. — **Schuch Ilus.** Panaszkoddal a postához köllene fordulnod, mert innen épségben indul a kép; csak szállítás közben rongyolódhatik el. — **Réz Lola.** Azt a levelet valóban nem kaptam meg. Ird meg újra és azt is, hogy a galamb-mama hogyan bánik a csibe-fiával? — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Ybl Ida és Márta (Csesztve, u. p. Balassagyarmat) levelezni óhajtanak *Rajner Jolánnal és Ellával.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestén.